

Διδαχή

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΕΩΣ ΤΟΥ ΣΩΤΗΡΟΣ
Δελφών & Μιαούλη | Τ.2310 828 989 | www.inmetamorfoseos.gr

ΕΤΟΣ 6^ο | 22 Φεβρουαρίου 2026 | Αρ. Φύλλου 269

**ΤΗ ΕΙΚΟΣΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ
ΜΗΝΟΣ ΜΝΗΜΗ ΤΗΣ ΕΥΡΕΣΕΩΣ ΤΩΝ
ΛΕΙΨΑΝΩΝ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ ΚΑΙ
ΜΑΡΤΥΡΩΝ ΤΩΝ ΕΝ ΤΟΙΣ ΕΥΓΕΝΙΟΥ ΕΝ
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ.**

Η Θεία Πρόνοια πολλές φορές φανερώνει την δόξα των Αγίων όχι μέσα με ανθρώπινη επισημότητα, αλλά μέσα από σιωπηλές αποκαλύψεις, μεταγενέστερες μαρτυρίες και σημεία που μαρτυρούν την παρουσία του Θεού στην ιστορία. Μια τέτοια περίπτωση αποτελούν οι Άγιοι Απόστολοι Αδρόνικος και Ιουνία, δύο πρόσωπα που αναφέρει ο Απόστολος Παύλος στην Προς Ρωμαίους επιστολή του, και των οποίων η μνήμη φωτίζει την Εκκλησία δια μέσου των αιώνων.

Κατά την πατριαρχία του Πατριάρχου Θωμά Α΄ (607-610), στην Κωνσταντινούπολη, στην συνοικία του Ευγενίου, βρέθηκαν θαμμένα στη γη λείψανα άγνωστων μαρτύρων. Όταν ο Πατριάρχης τα εξέθεσε σε προσκύνηση, άρχισαν να συμβαίνουν πλήθος ιάσεων και θαυμασμών. Ο λαός προσήλθε από κάθε μέρος της Βασιλεύουσας, και όλοι έγιναν μάρτυρες της θαυματουργού παρουσίας του Θεού, επιβεβαιώνοντας αυτό που γνωρίζει η Εκκλησία:

ότι ο Θεός δοξάζει τους φίλους Του ακόμη και μετά την κοίμησή τους. Εδώ βλέπουμε ήδη κάτι βαθύ οι Άγιοι δεν χρειάζεται να είναι γνωστοί για να είναι παρόντες. Πολλές φορές ο Θεός αποκαλύπτει την τιμή τους αργότερα, όταν έρθει η κατάλληλη ώρα, όπως ακριβώς συνέβη και τότε.

Πέρασαν πολλά χρόνια από την εύρεση των λειψάνων. Και ενώ οι άνθρωποι थेραπεύονταν, ευλαβούνταν, και τιμούσαν αυτά τα λείψανα, η ταυτότητα των μαρτύρων παρέμενε άγνωστη. Μέχρι που ένας κληρικός ονόματι Νικόλαος ο οποίος ασκούσε και το επάγγελμα του καλλιγράφου έλαβε θεία αποκάλυψη ότι ανάμεσα στα ανώνυμα λείψανα βρίσκονταν οι Μάρτυρες Ανδρόνικος και Ιουνία.

Οι Άγιοι αυτοί, αν και «αφανείς» ιστορικά, δεν ήταν άγνωστοι στον εκκλησιαστικό λόγο. Ο Απόστολος Παύλος στην Προς Ρωμαίους Επιστολή (16,7) τους αναφέρει λέγοντας «ἀσπάσασθε Ἀνδρόνικον καὶ Ἰουνίαν... οἵτινες εἰσιν ἐπίσημοι ἐν τοῖς ἀποστόλοις».

Αυτό σημαίνει δύο πράγματα Δεν ήταν απλώς πιστοί, αλλά επίσημοι ανάμεσα στους Αποστόλους. Ήταν συνεργάτες και μαθητές του Παύλου, που συμμετείχαν στο έργο του Ευαγγελίου. Επομένως, η εύρεση των λειψάνων δεν ήταν τυχαίο ιστορικό γεγονός· ήταν θεϊκή ανάδειξη.

Αργότερα τον 12ο αιώνα, ο αυτοκράτορας Ανδρόνικος Α΄ Κομνηνός έκτισε περικαλλή ναό στον τόπο όπου τιμούνταν τα λείψανα. Η Εκκλησία, που στην αρχή έλαβε τα λείψανα ως άγνωστα, τώρα γνώριζε την ταυτότητα και την αξία των ανθρώπων αυτών, και έσπευσε να αποδώσει την προσήκουσα τιμή.

Τι σημαίνει όμως αυτό για εμάς σήμερα; Σημαίνει ότι

η Εκκλησία δεν ξεχνά, ο Θεός δεν αγνοεί, ο Χριστός δεν αδικεί κανέναν και η δόξα των Αγίων δεν είναι ανθρώπινο κατασκεύασμα, αλλά καρπός της Χάριτος.

Αυτή η αποκάλυψη μετά από αιώνες μας θυμίζει μια αλήθεια που πρέπει όλοι να κρατήσουμε. Στην Εκκλησία δεν υπάρχει «ανώνυμη αγιότητα». Μπορεί να υπάρχει «αφανής αγιότητα», αλλά όχι «χαμένη» ή «ξεχασμένη».

Οι Άγιοι Αδρόνικος και Ιουνία δεν έμειναν στην Ιστορία με ηρωικά κατορθώματα, με δημόσιες αντιπαραθέσεις ή με μεγάλα συγγράμματα. Δεν έστησαν σχολές, ούτε διεκδίκησαν θέσεις, ούτε αναζήτησαν ανθρώπινη δόξα. Ζούσαν με ένθεο ζήλο, μαθητεία, πίστη και προσκόλληση στον Απόστολο Παύλο.

Αυτή είναι η αγιότητα των πολλών, των απλών, των αθέατων, των επιμένων, των συνεπών και των πιστών στην καθημερινή ζωή. Η Εκκλησία είναι γεμάτη τέτοιους Αγίους, και ο Ουρανός είναι γεμάτος από «ανώνυμες» μορφές που όμως είναι γνωστές στον Θεό.

Ζούμε σε εποχή στην οποία η αναγνώριση, η προβολή, η επιτυχία και η δημόσια εικόνα θεωρούνται μέτρα αξίας. Ο κόσμος τιμά τον δυνατό, τον διάσημο, τον θορυβώδη. Η Εκκλησία όμως λειτουργεί αντίστροφα τιμά τον ταπεινό, τον ήσυχο, τον υπάκουο, τον θεοφόρο.

Κάθε φορά που τιμούμε τέτοιους Αγίους, στην πραγματικότητα τιμούμε τον λιγότερο βλέποντα, τον περισσότερο προσευχόμενο, τον άνθρωπο που έμεινε πιστός χωρίς χειροκροτήματα. Γιατί για τον Χριστό ισχύει «Ο Πατήρ σου ό βλέπων εν τῷ κρυπτῷ...» Η αληθινή μνήμη δεν είναι ανθρώπινο βιογραφικό. Είναι θεία γνωριμία.

Από τη ζωή των Αγίων αυτών μπορούμε να πάρουμε τρία σημαντικά μαθήματα.

1. Η αγιότητα δεν είναι επίδοση είναι σχέση. Δεν γίνεται κάποιος άγιος επειδή είναι ικανός, αλλά επειδή είναι δεμένος με τον Χριστό.

2. Η αφάνεια δεν ακυρώνει την αξία. Οι μεγαλύτερες αρετές μεγαλώνουν στη σιωπή και ωριμάζουν στην υπομονή.

3. Ο Θεός αναδεικνύει στον χρόνο. Κάποιοι θέλουν αναγνώριση τώρα. Ο Χριστιανός θέλει σωτηρία, όχι αναγνώριση.

Οι Άγιοι Αδρόνικος και Ιουνία μας διδάσκουν ότι η μνήμη του Θεού είναι η αληθινή δόξα, η Εκκλησία τιμά, ο Χριστός δοξάζει, η αφάνεια στη γη είναι φως στον ουρανό. Είθε ο Θεός να μας αξιώσει αυτής της μνήμης.

ΤΟ ΑΠΟΛΥΤΙΚΙΟ ΤΩΝ ΤΙΜΙΩΝ ΛΕΙΨΑΝΩΝ ΤΩΝ ΕΝ ΤΟΙΣ ΕΥΓΕΝΙΟΥ ΑΓΙΩΝ ΜΑΡΤΥΡΩΝ

Ήχος α΄. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Ως ῥόδα νοπτά, καὶ χαρίτων ταμεῖα, ἐφάνησαν ἐκ γῆς, τὰ σεπτὰ ὑμῶν σκίνη, πανένδοξοι Μάρτυρες, Ἐκκλησίας ἐδραῖωμα, διαπνέοντα, τῶν ἰαμάτων τὴν χάριν, καὶ παρέχοντα, ὁσμὴν ζωῆς τοῖς ἐκ πόθου, ὑμᾶς μακαρίζουσι.